

Egy író nő modellt áll – és fest

MŰBÍRÁLAT - TÁRLAT - LXIV. évfolyam, 28. szám, 2020. július 10.

(Kádár Erzsébet Egy író nő modellt áll című kiállítása a PIM-ben augusztus 16-ig tekinthető meg.)

A rendezés arra vall, hogy a szentendrei festmények és vázlatok állnak a festő Kádár munkásságának centrumában, s ez egy kevésbé normatív, leíró művészettörténet felől nézvést igaznak mondható. Ahogyan az is, hogy Kádár Erzsébetnek már most is elkerülhetetlenül része van a szentendrei festészet folyamatosan újraírandó kánonjában, amelynek egyrészt nem szabadna idézőjelek közé kerülve kiürült hagyományként vegetálnia, másrészt nem kerülhet süllyesztőbe sem, amint arra az elmúlt években számos jel mutatott. A szentendrei identitással is rendelkező Vas István 1966-ban, a *Kegyetlenség* című kötet előszavának tekinthető, *Kádár Erzsébetről* című írását nem véletlenül kezdi ezzel: „Kádár Erzsébet - aki eredetileg festőnek készült - maga is eltöltött egy nyarat Szentendrén, amely a magyar festészetnek nemcsak divatos központja, hanem megújító forrása is volt. Ő is megfestette a maga szikrázóan szellemes városképét - írásban, amelynek iróniája rombolta a szentendrei festőromantikát....” Vas ugyanolyan pontos, mint amilyen igazságtalan. Hiszen Kádár nem pusztán megírta, ami korábban történt, hanem fontos festményeket is hagyott maga után, amelyek ugyanazt a kérdést vetik fel, mint írása. „Ötödik hét Végre »kiolvastam« Szentendrét. Festőszemmel: kijózanított. Azokra a hivatásos modellekre hasonlít, akiknek minden mozdulata a dobogón: póz. Az első hetek »nagy témái« most már bosszantanak, unom a »festői várost«, konok idegenszerűségét és ápolt romantikáját szinte tálcán kínálta elém.”